

Всички бѣха печални и замислени. И отдавна вече народътъ не вижда своя повелителъ. Халифътъ не излиза отъ палата и никой не го вижда. А причина на всичко това е болестта на царската щерка.

Отъ оная вечеръ, когато Саида срещна баща си въ градината и хлѣба, що носѣше на пленника, се превърна въ красиви рози, младата мавританка се измѣни съвсѣмъ. Тя почна да съхне и вѣхне и най-после падна на легло. Изплашениятъ халифъ свика всички лѣкари изъ халифата, но никой не можеше да помогне. Защото болестта на Саида не се подаваше на никакво лѣкуване. Лѣкаритѣ дори не можеха да кажатъ, каква е болестта ѝ. А тя, младата Саида, се топи като свѣщъ и бавно гасне.

Мина време и вече нѣмаше никакво съмнение, че Саида трѣбва да си отиде отъ тоя свѣтъ. И едва сега Абенъ-Серахъ разбра, колко много той обича своята дъщеря. Да изгуби нея — това му се виждаше много по-страшно, отколкото да изгуби своята властъ и всички богатства на Мавритания. Неговата скръбъ стигна до тамъ, че отъ отчаяние сѣкашъ бѣ изгубилъ своя разсудкъ. Беседвайки съ умиращата си дъщеря, халифътъ не само повѣрва въ чудото, що се извърши предъ тѣхнитѣ очи, но почна и да вѣрва, че това чудо е дѣло не на Аллаха, а на християнския Богъ. И въ тежко отчаяние той каза на дъщеря си:

— Азъ се молихъ страстно Аллаху за тебе. Но се пакъ ти си отивашъ . . . А щомъ е тѣй, моли християнския Богъ да те спаси и поживи за моя радостъ . . .

— Азъ съмъ готова . . . Да, азъ Него ще моля, — рече Саида и отъ толкова време прѣвъ пѣтъ се усмихна.